

NẾU CÓ THỂ HIỂU ĐƯỢC NGƯỜI CON GÁI KÍN ĐÁO ĐÓ...

(Tâm Bút)

CHƯƠNG 4.

Nhật Ký Tôi

***/ Buổi tối (thứ Hai 26/4/1976,
sau khi đã bỏ Trân Sa.)**

Tôi định chấm dứt hẳn những trang nhật ký về Nguyễn tại đây, nhưng nghĩ, tôi cần phải ghi ra cho hết những ngày giờ trống rỗng này, không phải cho Nguyễn nữa, mà là một hình thức tự cứu mình ra khỏi cơn suy sụp.

Đêm qua không ngủ được, thấy thời gian sao dài lê thê! Và buổi chiều nay, lúc 5 giờ, vẫn không bỏ được cái thói quen đứng nhìn ra cửa sổ căn gác để ngắm trong vô vọng một hình bóng...

***/Sài Gòn, thứ Ba 27/4/1976.**

Ngày thứ hai. Tôi trốn tránh các cuộc chơi với nhóm Lâm Đồng, nằm lặng im trên gác. Cho đến buổi trưa, chịu không nổi sự đau đớn, lại đi lên nhà chị Huệ. Ít ra tại đây, tôi còn được nghe nhắc đến tên Nguyễn, dù điều này chỉ càng làm tăng nỗi sầu thương nhớ.

***/ Sài Gòn, thứ Tư 28/4/1976**

Tâm trạng khủng hoảng trầm trọng, tôi nhớ Nguyễn nhưng cũng không bao giờ mong Nguyễn trở lại.

***/ Sài Gòn, thứ Năm 29/4/1976**

Buổi sáng đi uống café cùng Mạnh và Lâm Đồng. Trong quán, Lâm Đồng kể cho nghe về cuộc tình và những dự định đám cưới của nàng với người yêu. Sao nghe xót xa cho mình không ít? Tôi kiêu hãnh không muốn nhận rằng mình đau khổ nhưng cũng không thể tự dối trá chính mình những nỗi niềm hiện tại. Ghi nhận Nguyễn yêu tôi nồng

nàn nhưng chưa bao giờ chàng mang ý nghĩ mua cho tôi chiếc nhẫn một đời ràng buộc, như bất cứ kẻ yêu nhau nào đã làm điều ấy. Đó không phải lỗi tự Nguyễn mà sự việc vốn là như thế. Tôi không phải là người để cho Nguyễn cầm tay đeo vào một chiếc nhẫn... mà chỉ là một bóng mây lãng đãng để một quãng định mệnh ngăn ngủi nào, Nguyễn có dịp chiêm ngưỡng. (Sao chỉ muốn khóc vì những điều vừa nói.)

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 30/4/1976**

Giấc ngủ đầy mộng mị kinh hoàng. Bần thần quá! Không lẽ đời tôi đến đây là hết?

Buổi sáng kéo dài đến chiều, cùng Lâm Đồng đến nhà chị Huệ uống rượu. Ngất ngư vì đau khổ và say.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 1/5/1976**

Lại uống rượu nhà chị Huệ với Lâm Đồng và hai người bạn trai của nàng. Cuộc rượu sáu người từ nửa đêm kéo dài tới sáng. Lòng nghe buồn như khóc.

***/ Sài Gòn, Chủ nhật ngày 2/5/1976**

Trong nhà có nhiều điều phiền muộn, càng khổ sở hơn khi từ nay không còn Nguyễn để kể cho nghe. Một tuần lễ xa cách rồi, kể từ buổi chiều Chủ nhật cuối cùng gặp nhau. U uất quá. Bao giờ mới thoát ra được những gai góc này?

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 3/5/1976**

Đọc sách liên miên. Tám ngày qua không biết đã tiêu thì giờ như thế nào? Năm ngày bị sốt vì ngón tay làm độc thay móng, đọc sách nhiều hơn để quên Nguyễn nhưng cứ mỗi sáng tinh dậy là mỗi sáng càng thêm chán chường rũ rượi. Sao Nguyễn không viết gì về cho tôi? Tôi không tin là Nguyễn đã hết yêu tôi nên vẫn đợi chờ mỗi chiều sự xuất hiện bất ngờ của Nguyễn với túi xách đeo vai (như hai lần trước) dù biết là vô vọng.

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 4/5/1976**

Thức giậy buổi sáng trong một bầu trời mây xám giăng đầy, sao thật là buồn, nỗi buồn chết người. Tôi đã không còn Nguyễn để phô diễn cảm xúc nghệ sĩ trước một bầu trời mây xám thế này. Càng chết lòng hơn khi đang đọc một tác phẩm của Hemmingway mà bối cảnh là Paris.

Ngày 4/5/1975, tôi già từ Dalat và ra khỏi đời anh Ngọc.

Ngày 4/5/1976, vừa tròn một năm, trái tim tôi lại thêm lần nữa nát tan!

***/ Buổi chiều** bỏ lên nhà chị Huệ uống rượu thật nhiều và say ngất ngư, nhưng tiếng đàn thì lại “êm như nhung!” (lời thiên hạ nhận xét).

Chiều nay sao đôi tay cứ đẩy đưa hoài bản nhạc Người đi Qua Đời Tôi như một ám ảnh.

Anh đi qua đời em

Không nhớ gì sao anh?

***/ Sài Gòn, thứ Tư ngày 5/5/1976**

Nhận thư Nguyễn gửi từ Dalat.

Dalat, đêm 27/4/1976,

Mãn yêu dấu ngàn đời của Nguyễn,

Hôm qua Nguyễn đến Dalat lúc bốn giờ chiều. Mây xám chập chùng giăng phủ. Lại thêm những cơn mưa nhỏ. Lòng Nguyễn trống trải khôn kể. Trời Dalat quả nhiên là một mùa thu bất tận, mà Nguyễn lại nhớ thương Mãn quay quắt.

Buổi chiều mưa, Nguyễn vụt xuống Tao Đàn để lấy gói quà Mãn gửi, những chiếc mouchoir ủ hương champagne giết lòng Nguyễn từng chập. Nguyễn lại vùi nó thật sâu trong thùng sách, như năm ngoái đã từng vùi cái mèche tóc của Mãn.

Trên này, Nguyễn chỉ thích đi quanh quán giữa phố thị như một kẻ vô hồn, những cơn dốc ủa nắng, những vĩa phố ướt mưa, tác lòng Nguyễn nghẹn ngào câm nín.

Mình đã chẳng đồng ý xa nhau là gì, Mãn hả? Bỏ Sài Gòn để chạy trốn những suy tưởng ngật nghèo, ngọn núi khổ đau cảm chân Nguyễn lại. Đau khổ giải thích được mọi sự. Nhưng Nguyễn chẳng dám đi lại con đường Phan Đình Phùng, vì ở đó có những quán rượu, vì ở đó có luôn căn gác cũ của Mãn. Nguyễn nhớ, những tháng ngày này năm ngoái, Mãn cũng đang vật vã khổ đau. Nguyễn lại ngán ngẫm nghĩ đến sự so le nghiệt ngã có sắp đặt tử tế, như những con poupées múa rối trong một tác phẩm của Maurois, mặc dù phải đóng chung một vở nhưng hoàn toàn không biết đến những sợi dây trong tay người đạo diễn đang kéo n trên đầu.

Mãn đang làm gì ở Sài Gòn? Nguyễn nghĩ không ra. Đi uống rượu vẫn vợ? Dạy đàn? Nằm trên gác đọc sách? Mãn có nhớ đến Nguyễn? Nguyễn còn yêu Mãn nhiều lắm, Mãn tin vậy chứ? Mà Nguyễn lại kính mến Bà Ngoại và thương

Ông Bà Nội nữa. Nguyễn không muốn tạo khó nghĩ cho ai cả, nên Nguyễn phải chịu đựng sự khổ đau giấu diếm một mình.

.....

Mãn yêu dấu của Nguyễn,

Đêm qua đang viết dở chừng, Nguyễn thấy chán nản quá nên bỏ ngang, đọc Maurois. Nguyễn tìm được Mãn trong quyển truyện thật nhiều. Có một câu nói của Philippe, Nguyễn đọc đi đọc lại nhiều bận:

"Tôi muốn tả cho Isabelle thấy hết tất cả sự duyên dáng, nỗi buồn kỳ bí và những thói trẻ con sâu sắc của nàng. Chung quanh tôi, sau khi nàng đã bỏ đi, trong số bạn hữu và gia đình, lẽ tất nhiên ai cũng đều phê bình nàng rất gay gắt. Riêng tôi, đã hiểu được nàng, NẾU CÓ THỂ HIỂU được người con gái kín đáo đó, tôi cho rằng không một người phụ nữ nào ít tội lỗi hơn nàng."

Quyển sách càng đọc Nguyễn càng thấy thích. Nhưng Nguyễn nghe buồn quá khi bất chợt dừng đọc và ý thức ra Nguyễn và Mãn đã nghìn trùng xa cách với nhau.

Đêm qua, Nguyễn thức thật khuya, trần trọc hoài, cứ tự hỏi Mãn đang thế nào? Nếu biết được Mãn ngủ ngon ở nhà Bà Ngoại thì đó là điều vui sướng duy nhất của Nguyễn. Mãn có hay trở giấc? Trời chẳng có trăng phải không Mãn? Trong bóng đêm khít khao, nếu trở giấc cũng đỡ thấy lòng quanh quẽ. Nguyễn tưởng tượng như vậy.

Mãn ạ, hôm nay Dalat không mưa. Mặc dù mây xám phong kín bầu trời nhưng buổi chiều sáng lên đôi chút nắng. Nguyễn có dịp lên nhà người bạn ở đường Nguyễn Siêu, đi ngang qua căn nhà số 35 đường Cao Bá Quát mà Nguyễn thường nghe Mãn kể, Nguyễn thấy lòng xúc động kỳ lạ. Hình như Mãn quanh quẩn đâu đây, thật gần với Nguyễn? Mà, những tháng ngày này năm ngoái Mãn tất tả khổ đau với căn phòng lộng gió, Mãn làm bạn với nỗi quanh quẽ và đóng sách. Có lẽ Nguyễn chẳng thể tả cho Mãn nghe hết được nỗi cảm hoài của Nguyễn đâu. Con đường Cao Bá Quát nhìn sang thung lũng tình yêu. Nguyễn nhận ra ngôi thánh đường và cái nhà nguyện cũ kỹ vàng vọt bên kia đồi mà ngày xưa Nguyễn thường tìm đến.

Căn nhà anh Ngọc, đúng như lời Mãn kể, thật đẹp! Nhưng Nguyễn cảm nghe sờ sờ vì nó tỏa ra cái vẻ tịch liêu hoang lạnh quá. Thửa vườn phía trước thật đáng yêu, giàn bầu mỏng manh, đôi ba luống đất vừa được xới. Ủ! Nguyễn tự nhủ, chỗ này Mãn hay ra nằm trên chiếc ghế dựa, chỗ kia Mãn đứng gọi lên lầu có những khung cửa sổ bằng kính vuông vắn. Và căn phòng với cánh cửa hình tròn ở phía trên, Mãn đã khép hờ mỗi trưa bỏ đi bộ ra phố...

Nguyễn nghe buồn đến lạ người Mãn ạ. Nguyễn cũng không hiểu tại sao nữa? Trong một khoảnh khắc, tự dưng Nguyễn thấy tất cả mọi sự việc đều kỳ cục, con đường xinh xắn, ngôi nhà kỷ niệm của Mãn, khung cảnh núi đồi hùng vĩ... và ngay cả nỗi buồn bất chợt của Nguyễn. Nguyễn cảm tưởng mình đang dần dần rời ra.

Nguyễn thật thiếu tế nhị khi nhắc lại kỷ niệm cũ của Mẫn, những kỷ niệm vừa đúng cái chu kỳ quái quỷ một năm! Và cũng là ngày Nguyễn nhìn ngôi nhà mà lòng thương nhớ Mẫn dâng cao không thể nào kể xiết.

Mẫn ạ, Nguyễn thấy đẹp quá! Buồn bã quá đến ngợp! Nguyễn phải viết ra để chia sẻ cùng Mẫn chứ? Mẫn tha lỗi cho Nguyễn nghe! Nguyễn cũng như Mẫn, nghĩ rằng những cái nhỏ nhặt, điên khùng nhất của Nguyễn, Nguyễn chỉ chia sẻ được cho riêng Mẫn thôi.

Chiều nay lúc trời chạng vạng, Nguyễn đi lang thang trên phố và gặp cậu Bá. Nguyễn nhắc đến Mẫn thật nhiều, hẹn ngày mai đi chơi với cậu. Ở Dalat, chỉ có cậu Bá là gọi được cho Nguyễn nhiều hình ảnh của Mẫn, duy nhất. Chỉ cậu mới tạo nổi cảm tưởng Mẫn và Nguyễn vẫn đang còn là của nhau.

Nguyễn chẳng biết có gửi thư này cho Mẫn không? Mẫn đã quen được với sự chia xa ba ngày rồi. Nguyễn chỉ ngại thư đến sẽ làm Mẫn buồn hơn nữa. Mẫn đừng buồn nghe. Nguyễn vẫn gửi như để báo cáo với Mẫn cảnh vật Dalat với mùa thu bắt tận. Mây thu lúc nào cũng hằn rõ dáng vẻ mệt mỏi của mình trên lưng trời xám: "Chập chùng và lãng đãng."

Nguyễn hôn Mẫn và yêu Mẫn.

Nguyễn.

[]

CHƯƠNG 5.

Nhật Ký Tôi

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 14/5/1976**

Những đêm nay, trời thường mưa rỉ rả. Quanh quần suốt ngày trên căn gác, suy nghĩ và lắng nghe tiếng mưa rơi, tâm tư quần bách, buồn bã lạ lùng.

Nghĩ nhiều đến sự vượt biên, nghĩ đến cái chết bằng 30 viên Nivaquine bé nhỏ, rồi lại nhớ Nguyễn với nỗi khôn cùng tuyệt vọng. Tôi cũng đọc nhiều lần lá thư Nguyễn gửi, u hoài thật nhiều theo hình ảnh anh Ngọc ngày xưa mà chẳng hiểu vì đâu?

Có những khuya, những sáng tinh dậy trong tiếng mưa rơi, kéo vội tấm chăn cao lên tận cổ, tôi buồn bã nhận ra mình đau đớn nhiều theo những kỷ niệm bên anh dạo ấy. Lạ điều rằng cho dù vẫn còn yêu Nguyễn thật nhiều nhưng tôi không thể tự dối lòng rằng chỉ nghe đàn vặt vì hình ảnh người đàn ông Dalat. Có lúc nôn nao thèm muốn úp mặt vào ngực con người đau khổ ấy để lại được đôi bàn tay tài hoa xoa nhẹ lên tóc, nghe giọng nói dịu dàng phủ ấm bên

tai: “Có anh đây, em đừng lo lắng gì cả.” Có lúc như điên cuồng đến ứa nước mắt nhớ lại những đêm mưa Dalat ngủ yên trên vai anh trong quãng đời rất ngắn ngủi cũ... Và cũng có lúc thần thờ ngơ ngẩn khi nghe vang vang đâu đó tiếng dương cầm thánh thót gọi nhắc lại cả một dĩ vãng rất đẹp và rất buồn...

Nguyễn và anh Ngọc, cả hai đã và đang đi ra khỏi đời tôi mãi mãi nhưng tại sao với Nguyễn, tôi cam tâm chịu đựng điều này như một nỗi đương nhiên; còn với anh Ngọc, sự gọi nhớ từng hồi càng làm héo úa trái tim khi hiểu rằng không bao giờ nữa tôi còn có được anh như dạo đó.

Đêm nay mưa. Ngồi đọc những trang đời cũ mà nghe nức lòng từng chập. Tôi không biết và không thể làm gì để thoát ra ngoài sự dằn vặt hiện tại. Hình như tôi đang thật bất bình thường, như câu nhận xét của Lâm Đồng sáng nay: “Lúc này chị có vẻ lơ đãng làm sao!”

8 giờ tối, trên căn gác trò chuyện cùng Tâm, xúc động đến lạ người khi nghe Tâm thuật lại lời kể của Phúc (người yêu Ngọc Huyền) về Nguyễn thế này:

“Anh ấy ngồi uống rượu một mình ở đường Nguyễn Văn Chiêm. Phúc muốn đến gọi chuyện nhưng ngại quá.”

Ôi! Nguyễn nghĩ gì khi men say đang dần thấm trong quán rượu ông già cũ kỹ? Nghĩ gì khi không còn tôi tiếp rượu cạnh bên?

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 15/5/1976**

Tôi muốn nổi điên vì bất cứ điều gì chung quanh, muốn trốn chạy mọi người để ẩn thân một mình trên căn gác. Nghĩ đến Nguyễn nhiều lúc và cũng nhiều lúc chối bỏ chàng với tất cả mọi kỷ niệm. Có lúc bực dọc tự kêu thầm “Có sao lại yếu đuối đến cái độ chịu thua sự đau khổ theo với cái tình nát tan hiện tại? Có sao lại để mất bản thể mạnh mẽ trong mình?” Nhưng cũng có lúc nôn nao thèm được gặp Nguyễn lần nữa..., rồi thất vọng nhận ra điều không bao giờ Nguyễn còn quay lại từ đây...

***/ Sài Gòn, thứ Hai 17/5/1976**

Buổi sáng trời mưa thật lớn, tôi nghe lòng thật buồn. Bàn thần đến rã rời không làm gì được. Trên căn gác, tôi ngồi lặng im xếp các tờ thư nhỏ, các tập nhật ký Trân Sa vào chung trong một thùng giấy, lòng rung rung theo những ngày tháng cũ. Nghe yêu quý từng kỷ vật nhỏ, từng dòng chữ ngắn của Nguyễn để không muốn loại bỏ bất cứ thứ gì, luôn chiếc chemise chàng đắp lên thân hình tôi một buổi đã xa, xa thật là xa.

Buổi sáng, không dẫn được sự nức nở trong tim khi đọc lướt qua từng trang đời cũ, nhất là cái “khai sanh” Trân Sa do chính tay Nguyễn viết trong những ngày đầu yêu nhau nồng nhiệt:

NGUYỄN THỊ TRÂN SA

Tên cha: Nguyễn

Tên Mẹ: Thu Vân

Ngày sanh: 20 tháng 11 năm 1975

Nhằm ngày 18 tháng 10 năm Ất Mão

Giờ sanh: 8 giờ tối Đông Dương

Nơi sanh: Quán rượu ông già đường

Nguyễn Văn Chiêm Sài Gòn

Cha và Mẹ đồng ký tên.

Rồi mạnh mẽ dứt khoát, tôi đóng lại mọi kỷ vật yêu dấu. Những ngày tháng mãnh liệt đã vĩnh viễn trôi qua! Ý thức rõ điều này dạo gần đây, vậy mà sao không thể nào vui đau khổ trong buổi sáng. Cũng không ngụy tín với riêng mình theo một nỗi kiêu hãnh nào, mà chỉ nhận thấy rằng cuộc sống bi tráng công cộng này của tôi quả là địa ngục sau một lần đôi đầu thêm với một tan vỡ. Thấy mình bơ vơ kỳ lạ trước uy quyền Định Mệnh. Thấy mình trợ trợ nhỏ bé như một đứa con nít vô tội không hiểu tại sao nó chẳng được quà như bao đứa chung quanh?

[]

*Trần Thị Bông Giấy
(Viết lại tại San Jose, Cali.,
36 năm sau, chớm thu 2012,
Kết thúc, thứ Ba ngày 2/10/2012)*

(Đọc lại sau đúng 45 năm xa cách... trái tim oằn xuống... April 21, 2021)

[]